

Ce ne facem cu corupția?

DREPTATEA NOASTRĂ

După 18 ani de la consacrarea constituțională a statului de drept în România, problema cea mai grea

cu care se confruntă țara rămâne corupția. Răspunderea pentru o asemenea stare de lucru, unanim recunoscută, de la cetățeanul interviuat pe stradă până la rapoartele structurilor europene și internaționale,

competente în materie, revine, în ultimă instanță, autorității judecătorești. Dacă sistemul judiciar român ar funcționa normal, și legalitatea în țară ar intra în parametri normali.

o soluție netemeinică sau/și nelegală. Dar când soluția trece peste bunul simț elementar, distruge oameni, familii, destine, consider că și judecătorul trebuie să răspundă. Și aici țin să-i reamintesc, pentru a nu știu câta oară judecătorului, că, potrivit Constituției României, "Nimeni nu este mai presus de lege"; că, potrivit Legii de organizare judecătorească, dumnealui, judecătorul, are menirea să garanteze drepturile fundamentale cetățenești și nu să protejeze în abuzuri potențaii zilei, clienții acestora sau să cedeze la presiuni, îmboldit de avantaje materiale murdare. Îmi vine greu să-l accept drept magistrat judecător pe orice figurant, investit cu autoritate, care calcă jurământul deus la intrarea în funcție sau care se plânge că este copleșit de muncă și presiuni. Cu autoritatea dobândită, izvorâtă direct din puterea poporului, magistratului căruia îi tremură mâna în care ține balanța îi rămâne, ca ultimă șansă, retragerea la timp din breaslă. Ținuta corectă, legală, nu este imposibil de păstrat de vreme ce țara are și asemenea judecători, din păcate, prea puțini.

În fața adevăratului judecător, mă înclin până la pământ. Cu judecătorul figurant, laș, profitor, șpăgar, în orice împrejurare, rămân adversar. Nu cu ură și patimă, ci cu durere și îngrijorare.

Și judecătorul plătește

Solidarizarea în apărarea status-quo-ului s-a văzut cel mai limpede când s-a pus în discuție antrenarea răspunderii judecătorilor la plata daunelor impuse statului român, ca urmare a infirmării soluțiilor instanțelor noastre de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Personal, am inițiat legiferarea răspunderii civile a judecătorului român pentru asemenea situații în comisia organizată de Gheorghe Flutur, ex-ministrul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, comisie care a elaborat, în proiect, Legea nr. 247/2005.

Doamna Monica Macovei, ministrul Justiției atunci în exercițiu, a respins propunerea, ca numai după câteva luni să o legifereze pe altă cale. Și astfel, posibilitatea antrenării răspunderii civile a judecătorului a devenit literă de lege.

Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face

În scurt timp a apărut protestul "Asociației Magistratilor din România", sub semnătura doamnei Viorica Costiniu, președinte. Afișat pe ușile instanțelor de judecată, protestul ne spune că vinovați pentru hotărârile CEDO obligând statul român la plata

indiscutabilă în aplicare.

Asemenea acțiuni lipsesc din sistemele juridice ale altor țări pentru că nu sunt necesare.

Ultimul răspunzător - Consiliul Superior al Magistraturii

În sistemul românesc, unicul organism de control și sancționare al magistratilor este Consiliul Superior al Magistraturii, ales de majoritatea magistratilor din țară. Ineficiența acestui organism, superficialitatea cu care tratează sesizările, plângerile numeroase împotriva nevolnicilor, probează relația biunivocă între majoritatea coruptă care-i alege și comportamentul de corbi al aleșilor, care nu-și scot ochii unii altora.

Revenind la ideea de presiuni asupra justiției, socotim ca acestea nu pot fi incriminatorii nici măcar înainte ca judecătorul să se pronunțe. Legal, acestea pot fi neutralizate prin abținerea judecătorului, atunci când nu-i în stare să reziste sau strămutarea cauzei, atunci când una din părți dovedește pericolul unei judecăți imparțiale. Însă, după ce judecătorul s-a pronunțat, critica sentinței și comportamentul acestuia, în cadrul judiciar sau extrajudiciar, nu trebuie să mai surprindă pe nimeni.

Peștele de la cap...

Nu ne înscriem în categoria celor care aruncă pisica dintr-o curte în alta, exonerând de răspundere factorii principali în chestiune: clasa politică, legislativul, executivul, administrația, incultura juridică a românilor, deficiențele învățământului juridic românesc și altele. În anumite coordonate, răul se mișcă în cerc. Incapacitatea de solidarizare a românilor în fața abuzului, de reacție colectivă, prin instrumentele democratice reglementate de lege sau, individuală, prin vot, împotriva aleșilor oportuniști, imorali, traseiști, corupți, lasă câmp liber politicienilor, demnitari la vârf, pentru a comite ilegalități, adunând averi, spre sfidarea cetățeanului de bun simț, muncitor, harnic, producător de valoare.

Dezmățul politicienilor la vârf încurajează la ilegalități funcționarii din administrația centrală și locală, în aceeași măsură. Invocând în fața unui funcționar administrativ un drept clar ca lumina zilei, cel mai frecvent ești trimis pe la toate instituțiile statului pentru a te lămuri, pentru a pricepe "așteptarea" respectivului. Dacă nu ai înțeles să vii cu șpagă, care, în acest mediu, rămâne "legea legilor", ești

expediat cu o ușurință strigătoare la cer, direct la justiție.

Unde sunt judecătorii?

În instanțele judecătorești găsești o aglomerație până la sufocare. Într-o sală de câțiva metri pătrați, cu o listă de ședință de 70-100 cauze, ești așteptat de o persoană în robă, prea tânără și prea neîndemânică, pentru a inspira încredere.

Spre deosebire de judecătorul din țările Occidentului, care intră într-o ședință cam cu cinci cauze, într-o ședință de judecată, judecătorul român ar avea de parcurs într-o zi mii de pagini, dacă ar sta să analizeze cu minuțiozitate fiecare dosar. Supraaglomerarea dă judecătorului consolare că își poate face treaba, sau că poate greși. Astfel, adesea, greșește. Și dacă greșeala din necunoștință este de înțeles, din păcate, prea des tolerată, pe lângă aceasta își face loc și "greșeala" din intenție.

Judecătorul, deasupra legii?

Nu voi incrimina niciodată public judecătorul care, în îndoială fiind, dă

Inamovibilitatea neînțeleasă

În ultimii ani, independența judecătorilor a devenit lozincă de stradă, slogan electoral, argument al nelegiuitorilor. Semidoctii o califică drept un rău izvorât din consacrarea constituțională a inamovibilității judecătorilor. Despre inamovibilitate fiind vorba, nu pot trece cu vederea fără a face mențiunea că rareori am întâlnit români, unii chiar titrați în specialitate, care să-i priceapă conținutul. Deci, pe cei care nu l-au aflat, aș dori să-i previn că inamovibilitatea nu protejează incompetenții, neaveniții, corupții, care au îmbrăcat haina magistratului împotriva legii. Din contră, inamovibilitatea este scutul judecătorului adevărat, luptător pentru drept, pentru legalitate. Ea se definește ca fiind dreptul judecătorului de a nu fi destituit, detașat, transferat, retrogradat sau chiar promovat, fără acordul său, în scopul de a i se lua cauza cu care a fost investit și pe care dorește să o soluționeze până la capăt.

Cu această protecție legală judecătorul nu are voie să reclame presiuni. Acestea au existat și vor exista în toate timpurile. Ele își regăsesc sursa în subiectivismul uman, de înțeles în anumite limite, dar, mai ales, în neîncrederea cetățeanului în actul de justiție, în conduita verticală, demnă a judecătorului.

Am așteptat timp îndelungat o solidarizare a judecătorilor în îndeplinirea corectă a actului de justiție. Așteptare zadarnică și, mai mult, dezamăgitoare, descoperind o solidarizare în rău a tagmei. Aceasta se deduce din imposibilitatea magistratilor corecți de a-i izola și elimina pe cei incompetenți și corupți.

Explicația cea mai la îndemână stă în numărul mai mare al celor corupți, deveniți majoritari.

daunelor sunt parlamentarii, care fac legi proaste. În al doilea rând, reglementarea este inacceptabilă pentru că nici unde în țările europene nu mai există o asemenea răspundere.

Ambele argumente ar fi de susținut, dacă s-ar scoate din context. Cum poate însă judecătorul român invoca legile proaste din România pentru soluțiile sale respinse de Europa, când Constituanta i-a pus la dispoziție Convenția Europeană a Drepturilor Omului, Carta ONU și alte tratate internaționale, la a căror elaborare și-au adus contribuția cele mai evaluate creiere de pe planetă.

Potrivit art. 20 din Constituția României, aceste texte au prioritate

De aceea, ne-am propus să aducem la cunoștința publicului, prin toate mijloacele posibile, abuzurile judecătorilor, să chemăm la solidaritate împotriva justiției corupte, mai întâi juriștii, primii în măsură să aprecieze, apoi societatea civilă românească, în toate structurile sale, până la cetățeanul individual, care, dacă nu a fost călcat încă în drepturile sale, nereacționând la timp la sacrificarea semenului, va fi, într-un timp mai lung sau mai scurt, și el sacrificat.

Vasile LUPU,
vicepreședinte PNȚCD

Pentru acest număr era pregătită drama lui Călin Simionescu din Maramureș, adus pe patul de moarte de un medic legist și câțiva judecători. Cum la momentul scrierii acestui material personajul nostru tocmai a pornit-o pe ultimul drum, din pietate vom reda cazul în numărul viitor.